

Οδοιπορικό στο Σινά όπου απεκαλύφθη ο Θεός στον Μωϋσή

/ [Ιερές Μονές](#)

Τό Σινᾶ εἶναι σημεῖον συναντήσεως δύο ἡπείρων καί διαχωριστική γραμμή δύο θαλασσῶν. Ἡ χερσόνησος, εἶναι ἡ πύλη μεταξύ Ἀφρικῆς καί Ἀσίας καί ἡ γέφυρα μεταξύ Μεσογείου καί Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, δηλαδή τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ ἀπό τήν Εὐρώπην πρὸς τόν Ἰνδικόν ὠκεανόν καί τήν ἄνω Ἀνατολήν.

Ἀνέκαθεν τό Σινᾶ ἦτο ἓνα ἀπό τά σπουδαιότερα σταυροδρόμια τοῦ κόσμου.

Related image
Image not found, type unknown

Ἐκ πρώτης ὄψεως τό Σινᾶ φαίνεται δυσπρόσιτον, γεμάτο ἄγονα καί βραχώδη ὄρη. Ἡ γῆ εἶναι ἀκατάλληλη διὰ καλλιέργειαν καί οἱ βροχές πολύ ὀλίγες, πολλή ζέστη τήν ἡμέραν καί πολύ κρύο τήν νύκτα.

Τό νοτιώτερον τμήμα ἐντός τῆς τριγωνικῆς ἀπολήξεως τῆς χερσονήσου καταλαμβάνεται ἀπό γρανιτώδη, ἀπόκρημνα ὄρη, ἐκ τῶν ὁποίων τά σημαντικώτερα εἶναι τό ὄρος Σινᾶ, τό ὄρος τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης, τό ὄρος τῆς Ἀγ. Ἐπιστήμης, τό ὄρος Σερμπάλ καί τό Οὐμ Σωμάρ. Διὰ μέσου αὐτῆς τῆς περιοχῆς διήλθε πρὶν ἀπό 35 αἰῶνας ὁ λαός τοῦ Ἰσραήλ.

Ὁ Μωϋσῆς ἐνυμφεύθη μίαν ἀπό τὰς θυγατέρας τοῦ Ἰοθὼρ καὶ ἔζησε σαράντα ἔτη μέ τὸν πενθερόν του, ποιμαίνοντας τὰ κοπάδια του καὶ καθαίροντας τὴν ψυχὴν του εἰς τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀπομόνωσιν τῆς ἐρήμου τοῦ Σινᾶ. Ἐδῶ ὁ Θεὸς ἀπεκαλύφθη εἰς τὸν Μωϋσῆν εἰς τό θαῦμα τῆς φλεγομένης Βάτου καὶ τὸν διέταξε νά ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ νά φέρῃ τὸν Ἰσραὴλ εἰς τό ὄρος Χωρήβ διὰ νά Τόν λατρεύσουν.

Ὁ Ἰσραὴλ διέσχισε τό Σινᾶ τόν 13ον αἰῶνα π.Χ. καθ' ὁδόν ἀπό τὴν δουλείαν τῶν Αἰγυπτίων πρὸς τὴν Χαναάν, τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας.

Μετά ἀπό πορείαν πενήντα ἡμερῶν ἔφθασεν εἰς τό ὄρος Χωρήβ, ὅπου ἔλαβαν ἀπὸ τὸν Θεόν τὸν Νόμον, τό θεμέλιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκλήθησαν νά οἰκοδομήσουν τὴν θρησκευτικὴν τους ὀργάνωσιν.

Τετρακόσια χρόνια ἀργότερα ἕνας ἄλλος μέγας προφήτης τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Ἡλίας, ἦλθε εἰς αὐτόν τὸν τόπον διὰ νά σωθῇ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῆς βασιλείσης Ἰεζάβελ. Σήμερα μέσα εἰς τό παρεκκλήσιον τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, εἰς τό ὄρος Σινᾶ, μπορεῖ κανεὶς νά ἴδῃ τό σπήλαιον, ὅπου ὁ Ἡλίας κατώκησε καὶ ἠξιώθη νά συνομιλήσῃ μέ τὸν Θεόν (Γ' Βασιλ. ΙΘ' 9-15).

Περί τό τέλος αὐτῆς τῆς περιόδου ὁ Θεός ἔκαμε ἕνα ἀξιοζήλευτο δῶρον εἰς τήν Μονήν· Τά ἅγια λείψανα τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, τά ὅποια εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ ὄρους, πού φέρει σήμερα τό ὄνομά της.

Related image

Image not found or type unknown

Σύμφωνα μέ τήν παράδοσιν οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς ἔστειλαν μίαν πρεσβείαν εἰς τήν Μεδίναν τό 625 μ.Χ. διά νά ζητήσουν ἀπό τόν Μωάμεθ πολιτικήν προστασίαν. Ὁ Μωάμεθ ἐνέκρινε τά αἰτήματα καί ὑπέγραψε μέ τήν παλάμην του «εἰς βοήθειαν τῶν Χριστιανῶν» τόν περίφημον Ἀχτιναμέ, μέ τόν ὁποῖον κήρυσσε, ὅτι οἱ Μουσουλμάνοι ὀφείλουν νά ὑπερασπίζωνται τούς μοναχοὺς καί νά μήν εἰσπράττουν ἀπ' αὐτούς φόρους.

Ἔτσι ὅταν ἡ χερσόνησος Σινᾶ περιῆλθε εἰς τήν κυριαρχίαν τῶν Ἀράβων τό 641 μ.Χ. ἡ Μονή συνέχισε τόν βίον της ἀνενόχλητος, ὅμως ὁ ἀριθμός τῶν μοναχῶν ἤρχισε νά ἐλαττοῦται· εἰς τήν ἀρχήν τοῦ 9ου αἰῶνος εἶχαν μείνει μόνον τριάντα.

Μετά ἀπό μίαν δύσκολον περίοδον ὑπό τούς Μαμελούκους, ἡ Ὀθωμανική κατάκτησις τῆς Αἰγύπτου καί τοῦ Σινᾶ ἀπό τόν σουλτάνον Σελήμ τόν Α΄ τό 1517

Τό δεύτερον ἡμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος καί τό πρῶτον τοῦ 20οῦ δέν ἦσαν περίοδοι εὐνοϊκοί διά τήν Μονήν, διότι ἔχασε ὅλην τήν περιουσίαν της εἰς τήν Ρωσσίαν, τήν Ρουμανίαν, τήν Τουρκίαν, τήν Κύπρον καί ἀλλαχοῦ. Ἐν τούτοις, κατορθώνει νά διατηρῇ τήν φιλανθρωπικήν καί πνευματικήν της δραῖσιν. Τό 1966 ἐώρτασε τήν 1400ήν ἐπέτειον τῆς ιδρύσεώς της, παρουσίᾳ ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν Ὅρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὡς καί τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Κωνσταντίνου.

Σχετικά με το λείψανο της Αγίας Αικατερίνης γνωρίζουμε τα εξής:

Μετά ἀπό τρεῖς περίπου αἰῶνες ἡ ὑπαρξις τοῦ ἁγίου λειψάνου ἀπεκαλύφθη μέ ὄνειρον εἰς μοναχούς τῆς Μονῆς, πού ἤδη εἶχε ἀνεγείρει ὁ Ἰουστινιανός. Τό ἅγιον λείψανον ἀνεκομίσθη καί ἐτοποθετήθη εἰς τό ἅγιον Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς, μέσα εἰς μίαν μαρμαρίνην λάρνακα. Τό μύρον, πού ἀναβλύζει ἀπό τήν ἁγίαν κάραν εἶναι καί σήμερα ἓνα συνεχές θαῦμα.

Ἡ εὐλάβεια πρὸς τήν ἁγίαν Αἰκατερίνην διεδόθη εἰς τήν Δύσιν ἀπό τοὺς Σταυροφόρους καί ἐτιμήθη ὡς μεγάλη Ἁγία. Ἔτσι ἀπό τόν 11ον αἰῶνα ἡ Μονή τῆς Μεταμορφώσεως γίνεται γνωστή καί ὡς Μονή τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης.

Τό τεῖχος τῆς Μονῆς ἐκτίσθη ἀπό τόν ἀρχιτέκτονα τοῦ Ἰουστινιανοῦ Στέφανον

Συγχρόνως μέ τά τείχη τῆς Μονῆς ἐκτίσθη καί ὁ Ναός εἰς τήν βορειοανατολικήν γωνίαν τοῦ φρουρίου ἀπό τόν ἴδιον ἀρχιτέκτονα, τόν Στέφανον Ἀϊλίσιον Ἐθεμελιώδη τό 542 μ.Χ. καί ἐπερατώθη μετά ἀπό ἐννέα χρόνια. Ὁ ναός τῆς ἁγίας Βάτου ἐνεσωματώθη εἰς τό κτήριο. Τό Καθολικόν εἶναι ἕνα γρανιτένιο οἰκοδόμημα, εἰς ρυθμόν τρικλίτου Βασιλικῆς, μέ Νάρθηκα, κυρίως Ναόν καί ἱερόν Βῆμα. Οἱ τοῖχοι, οἱ κίονες, ἡ ξυλίνη στέγη, τό Μωσαϊκόν καί οἱ ἐπιγραφές εἶναι ἀπό τήν ἐποχήν τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἡ ἀρχαία στέγη καλύπτεται σήμερα ἀπό ἕνα ξύλινον ὀριζόντιον φάτνωμα τοῦ 18ου αἰῶνος. Οἱ ἅγιες εἰκόνες χρονολογοῦνται ἀπό τόν 6ον αἰῶνα καί ἐξῆς. Ὁ ἐσωτερικός διάκοσμος τοῦ Ἱεροῦ Βήματος καί τοῦ κυρίως Ναοῦ, τό Εἰκονοστάσι καί τό δάπεδον εἶναι τοῦ 17ου καί τοῦ 18ου αἰῶνος.

Image not found or type unknown

Εἰς τό ἴδιον μωσαϊκόν βλέπει κανεῖς εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἀψίδος τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους, τοὺς δώδεκα Προφήτας, τόν Πρεσβύτερον Λογγῖνον (ἡγούμενον τῆς Μονῆς κατὰ τόν χρόνον τῆς κατασκευῆς τοῦ μωσαϊκοῦ) καί τόν διάκονον Ἰωάννην (πιθανῶς τόν Ἰωάννην τῆς Κλίμακος). Ἐπάνω εἰς τήν ἀψίδα ὑπάρχουν εἰκόνες πού δείχνουν τόν Μωϋσῆν ἐμπρός εἰς τήν φλεγομένην Βάτον νά λύη «τό ὑπόδημα τῶν ποδῶν του» καί ἄλλη νά λαμβάνη τάς πλάκας τοῦ Δεκαλόγου, ἐπίσης δύο πρόσωπα μέ φωτοστέφανον (πιθανῶς ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής καί ἡ Θεοτόκος), καθῶς καί

δύο Ἄγγελοι, προσφέροντες δῶρον εἰς τόν Ἀμνόν (συμβολισμός τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ).

«Ἦταν περαιτέρω ἀναγκαῖον νά προχωρήσωμε εἰς τό βάθος τῆς κοιλάδος, διότι ἐκεῖ εὐρίσκοντο πολλά κελλία ἐρημιτῶν καί ἕνας ναός εἰς τόν τόπον τῆς Βάτου· ἡ Βάτος αὐτή ζῇ μέχρι σήμερα καί θάλλει. Εἶναι ἡ Βάτος, ἀπό τήν ὁποίαν ὁ Θεός ὠμίλησε εἰς τόν Μωϋσῆν ἐν πυρί. Ἡ Βάτος εὐρίσκεται εἰς ἕνα πολύ ὁμορφον κῆπον ἐμπρός ἀπό τόν ναόν».

Αὕτή εἶναι ἡ περιγραφή, πού ἔδωσε μία γυναῖκα, προσκυνήτρια ἀπό τήν Ἰσπανίαν, ὀνόματι Αἰθερία, ἡ ὁποία ἐπεσκέφθη αὐτόν τόν τόπον περί τό τέλος τοῦ 4ου αἰῶνος.

Μέχρι σήμερα ὁ τόπος τῆς φλεγομένης Βάτου διατηρεῖ τά κύρια χαρακτηριστικά αὐτῆς τῆς περιγραφῆς. Τό παρεκκλήσιον τῆς ἁγίας Βάτου τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς. Ὁ προσκυνητής εἰσέρχεται εἰς αὐτόν τόν ἁγιώτατον τόπον ἀνυπόδητος, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν Μωϋσῆν· «λῦσαι τό ὑπόδημα τῶν ποδῶν σου· ὁ γάρ τόπος ἐν ᾧ σύ ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστί» (Ἐξ. Γ', 5). Τό παρεκκλήσιον εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τόν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου. Ἡ εἰκὼν τοῦ τιμωμένου προσώπου, ἀριστερά τῆς ἁγίας Τραπεζῆς, εἶναι μοναδική καί δεικνύει τήν Θεοτόκον μέ τόν Χριστόν εἰς τήν ἀγκάλην Της νά κάθεται ἐν μέσῳ τῆς φλεγομένης Βάτου, ἐνῶ ἀριστερά ὁ Μωϋσῆς προσκυνεῖ ἀνυπόδητος.

Ἡ Τράπεζα τῶν μοναχῶν εἶναι ἕνα ἀπό τά πλεον ἐνδιαφέροντα κτήρια τῆς Μονῆς. Ὁμοιάζει μέ τετράπλευρον ναόν, μέ τόξα αἰχμηρά εἰς τήν κορυφήν γοτθικοῦ ρυθμοῦ, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν φραγκικὲς ἐπιγραφές καί οἰκόσημα. Εἰς τήν κόγχην τῆς Τραπεζῆς ὑπάρχει θαυμάσια τοιχογραφία τοῦ 16ου αἰῶνος, πού παριστᾷ τήν ἐπίσκεψιν τοῦ Κυρίου πρὸς τόν Ἀβραάμ ὑπὸ μορφήν τριῶν Ἀγγέλων, οἱ ὅποιοι ἦσαν σύμβολον τῆς ἁγίας Τριάδος (Γεν. ΙΗ', 2)· ἄνωθεν εἰκονίζεται ἡ Δευτέρα Παρουσία. Οἱ περισσότερες ἀπὸ τίς ὑπόλοιπες τοιχογραφίες ἔχουν γίνει προσφάτως ἀπὸ τόν μοναχόν Παχώμιον (1958).

Εἰς τό κέντρον ὑπάρχει ξυλόγλυπτος Τράπεζα, εἰς ρυθμόν Ἀναγεννήσεως (ροκοκό). Ἐδῶ παλαιότερον ἔτρωγαν οἱ μοναχοί μέ ἐπικεφαλῆς τόν Ἀρχιεπίσκοπον ἢ τόν Δικαῖο τῆς Μονῆς, ἐνῶ ἀπὸ τόν ἄμβωνα, ὡς εἴθισται εἰς τὰς Μονάς, ἐγίνετο ἡ ψυχωφελὴς ἀνάγνωσις ἀπὸ πατερικά συγγράμματα.

Ἐκτίσθη τό 1871 ἀπὸ τόν Τήνιο ἀρχιτέκτονα Ἰάκωβον Βαρούτην μέ δαπάνην τοῦ σκευοφύλακος τῆς Μονῆς Γρηγορίου. Ἔχει ἐννέα κώδωνας διαφόρων μεγεθῶν, δῶρον τῶν Τσάρων τῆς Ρωσίας, καί ἕνα τάλαντον. Ὡς γνωστόν, τό τάλαντον εἶναι ξύλινον σήμαντρον πολύ ἀρχαιότερον τῶν μεταλλικῶν κωδῶνων. Σήμερα χρησιμοποιεῖται διὰ νά σημαίνει τόν Ἑσπερινόν καί τόν Ὅρθρον κατὰ τίς

καθημερινές, ενώ οι κώδωνες τήν Θείαν Λειτουργίαν κατά τήν Κυριακήν καί τίς ἑορτές.

Εἰς τήν Πινακοθήκην ἐκτίθενται 150 ἐκλεκτές εἰκόνες ἀπό μίαν συλλογὴν 2000 περίπου εἰκόνων ἀνεκτιμήτου πνευματικῆς, ἱστορικῆς καί καλλιτεχνικῆς ἀξίας. Ὑπάρχουν πολλές σπανιώτατες καί ἀρχαιότατες, κηρόχυτες εἰκόνες τοῦ 6ου αἰῶνος. Τμήμα τῆς συλλογῆς ἀνήκει εἰς τήν πρώϊμον Βυζαντινὴν περίοδον (6ος-10ος αἰῶν) μέ τεχνοτροπίαν Ἑλληνιστικὴν, Γεωργιανήν, Συριακὴν καί Κοπτικὴν. Μεγάλον μέρος τῆς συλλογῆς χρονολογεῖται ἀπό τόν 11ον μέχρι τόν 15ον αἰῶνα. Ἡ Κρητικὴ Σχολή τοῦ 16ου αἰῶνος, ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη ἀπό τό Σιναϊτικόν Μετόχιον τοῦ Ἡρακλείου, ἀντιπροσωπεύεται ἐπίσης μέ μεγάλον ἀριθμόν εἰκόνων. Δυτικῆς προελεύσεως εἰκόνες εἶναι σπάνιες· μία Ἰσπανικὴ εἰκὼν τῆς ἁγ. Αἰκατερίνης, γοθικῆς τεχνοτροπίας τοῦ 14ου αἰῶνος, εὐρίσκεται εἰς τό Καθολικόν τῆς Μονῆς.

Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς εἶναι ἡ δευτέρα εἰς σπουδαιότητα τοῦ κόσμου μετὰ τήν βιβλιοθήκην τοῦ Βατικανοῦ, τόσον εἰς ἀριθμόν, ὅσον καί εἰς ἀξίαν χειρογράφων. Ὑπάρχουν 3.000 χειρόγραφα, ἀπό αὐτά τά δύο τρίτα Ἑλληνικά καί τά ὑπόλοιπα Ἀραβικά, Σλαβικά, Κοπτικά, Ἰβηρικά (Γεωργιανά), Ἀρμενικά καί Αἰθιοπικά. Τά περισσότερα εἶναι Χριστιανικοῦ περιεχομένου. Ὑπάρχουν ὅμως καί ἱστορικῆς ἀξίας ἔγγραφα Αὐτοκρατόρων, Πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων, Ἡγουμένων ὅπως ἐπίσης φερμάνια Σουλτάνων, Ἀραβικά καί Τουρκικά.

Εἰς τό παρελθόν ὑπῆρχε ὁ Σιναΐτικὸς Κῶδιξ, τό πολυτιμώτερον χειρόγραφον εἰς τόν κόσμον, περιέχον τό Ἑλληνικόν κείμενον τῆς Ἀγίας Γραφῆς (Παλαιᾶς καί Καινῆς), χρονολογούμενον ἀπό τά μέσα τοῦ 4ου αἰῶνος. Τό 1865 τό ἐδανείσθη ὁ Γερμανὸς μελετητὴς Τίσσερντορφ διὰ λογαριασμόν τοῦ Ρώσου αὐτοκράτορος, ἀλλὰ οὐδέποτε ἐπεστράφη. Τό 1933 τό «ἀγόρασε» τό Βρεττανικόν Μουσεῖον ἀντί 100.000 λιρῶν, ὅπου καί εὐρίσκεται σήμερα. Εἰς τά νέα εὐρήματα ἀνεκαλύφθησαν 12 φύλλα καί 18 σπαράγματα, τά ὁποῖα **θά ἐνσωματωθοῦν εἰς τό κύριον σῶμα τοῦ Κώδικος ὅταν οὗτος ἐπιστραφῇ εἰς τήν νόμιμον ιδιοκτήτριαν Ἰ. Μονή Σινᾶ.** Ὁ σπουδαιότερος θησαυρὸς σήμερα τῆς βιβλιοθήκης εἶναι ὁ παλίμψηστος Συριακὸς κῶδιξ τοῦ 400 μ.Χ. περίπου μέ δευτέραν γραφήν τοῦ 7ου ἢ 8ου αἰῶνος.

Ο κήπος τῆς Μονῆς ἐκτείνεται σάν ἓνα μακρὺ τρίγωνον μέσα εἰς τήν ἔρημον καί εἶναι μία πραγματικὴ ὄασις ἀνάμεσα εἰς τά γρανιτένια ὄρη. Εἶναι ἔργον τῶν μοναχῶν, πού ἀκούραστα ἔφεραν χῶμα ἀπὸ μακρυὰ καί κατεσκεύασαν δεξαμενές διὰ νὰ συγκεντρώνουν τά νερά τῆς βροχῆς καί τῶν χιόνων. Ἡ σωματικὴ ἐργασία ἦταν πάντοτε ἓνα οὐσιῶδες μέρος τῆς ζωῆς τοῦ Ὁρθοδόξου μοναχοῦ. Εἰς τόν κήπον φύονται καλλωπιστικά καί ὀπωροφόρα δένδρα καθὼς καί λαχανικά.

Εἰς τόν κήπον μέσα, εὐρίσκεται τό κοιμητήρι τῆς Μονῆς μέ τό παρεκκλήσιον τοῦ ἁγίου Τρύφωνος καί ἀπὸ κάτω τό ὀστεοφυλάκιον. Οἱ κεκοιμημένοι θάπτονται εἰς τό μικρὸν κοιμητήρι καί ἀργότερα τά ὀστᾶ των (καί πολλές φορές ἀκέραια τά

σώματα) έναποτίθενται εις τό ὀστεοφυλάκιον.

Μέσα εις ἓνα ἰδιαίτερο κουβούκλιον εὐρίσκεται ἀκέραιον, ἐνδεδυμένον τό μοναχικόν σχῆμα, τό λείψανον τοῦ ἐρημίτου Στεφάνου, ἐνός Σιναΐτου μοναχοῦ, διά τόν ὁποῖον ἀναφέρει ἅγιος Ἰωάννης εις τήν Κλίμακα. Ἔζησε τόν βον αἰῶνα καί θεωρεῖται τοπικός ὄσιος.

Ἀνατολικῶς τῆς Μονῆς ὑπάρχει ἕνας λόφος, τό ὄρος τοῦ Ἰοθόρ, ὅπου ἐζοῦσε ὁ Ἰοθόρ μέ τίς ἐπτά θυγατέρες του (Ἐξ. Β΄, 15-32). Εἰς τήν κορυφήν του ὑπάρχει τό παρεκκλήσιον τῶν Ἀγ. Θεοδώρων καί ἀπό ἐκεῖ ἀντικρύζει κανεῖς τά δύο περίφημα ὄρη, τό Σινᾶ καί τό ὄρος τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης.

Τό ὄρος τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης, εἶναι τό ὑψηλότερον τῆς χερσονήσου τοῦ Σινᾶ καί φθάνει τά 2.646 μέτρα. Ἀπέχει πέντε ὥρες μέ τά πόδια ἀπό τήν Μονήν καί ὑπάρχει ὁμαλός δρόμος κατασκευασμένος ἀπό τόν μοναχόν Μωϋσῆν.

Εἰς τήν κορυφήν τοῦ ὄρους ὑπάρχει τό παρεκκλήσιον τῆς Ἀγίας. Ὁ τόπος ὅπου εὐρέθη τό ἅγιον λείψανον εἶναι ἀκριβῶς κάτω ἀπό τήν ἁγίαν Τράπεζαν. Δίπλα εις τόν ναόν ὑπάρχουν δύο δωμάτια διά τούς προσκυνητάς καί ὀλίγον μακρύτερα ὑπῆρχε ἓνα παρατηρητήριον τοῦ Μετεωρολογικοῦ Ἰνστιτούτου Καλλιφόρνιας. Ἡ θέα ἀπό δῶ εἶναι θαυμάσια. Ὁ παρατηρητής ἤμπορεῖ νά ἴδῃ τήν Ἐρυθράν Θάλασσαν νοτίως καί τόν κόλπον τοῦ Ἐἰλάτ ἀνατολικῶς.

Ἡ ἁγία Κορυφή ἢ τό ὄρος τοῦ Μωϋσέως, ὅπως λέγεται ἀπό τούς ἐντοπίους, ἔχει ὕψος 2.240 μέτρα καί ἀπέχει ἀπό τήν Μονήν δύο ὥρες μέ τά πόδια. Αὐτός εἶναι ὁ ἱερός τόπος ὅπου ὁ Μωϋσῆς ἔλαβε ἀπό τόν Θεόν τόν Νόμον καί συνωμίλησε ἐπανειλημμένως μέ Αὐτόν.

Ὑπάρχουν δύο δρόμοι πρός τήν ἁγίαν Κορυφήν· ὁ ἕνας ἀποτελεῖται ἀπό 3.750 πέτρινα σκαλοπάτια, φτιαγμένα ἀπό τούς μοναχοὺς. Ὁ ἄλλος εἶναι ὁμαλός, περιφερειακός δρόμος, φτιαγμένος τόν 19ον αἰῶνα ἀπό τόν ἀντιβασιλέα τῆς Αἰγύπτου Ἀμπᾶ Πασᾶ Α΄.

Εἰς τήν ἁγίαν Κορυφήν ὑπάρχει ναός τῆς ἁγίας Τριάδος, κτισμένος προσφάτως μέ τίς πέτρες μεγάλου καί ἀρχαίου Ναοῦ, τόν ὁποῖον εἶχε κτίσει ὁ Ἰουστινιανός. Εἰς τήν βόρειαν πλευράν τοῦ Ναοῦ εὐρίσκεται μικρόν σπήλαιον, ὅπου ὁ θεόπτης Μωϋσῆς «εἰσῆλθε καί ἦν ἐκεῖ ἐν τῷ ὄρει τεσσαράκοντα ἡμέρας καί τεσσαράκοντα νύκτας» (Ἐξ. ΚΔ΄, 18), καί ἀπό ὅπου ἤξιώθη νά ἴδῃ τόν Θεόν, ὅχι ὅμως κατά πρόσωπον... «θήσω σε εις ὀπήν τῆς πέτρας καί σκεπάσω τῇ χειρί μου ἐπὶ σέ ἕως ἄν παρέλθῃς... τό δέ πρόσωπόν μου, οὐκ ἀφθήσεταιί σοι...» (Ἐξ. ΛΓ΄, 21-23).

Ὅπως ἀναφέρει ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Εὐτύχιος (9ος αἰ.) ὅταν ὁ

Ίουστινιανός ἔκτισε τήν Μονήν ἐγκατέστησε κοντά εἰς αὐτήν διακόσιες οἰκογένειες ἀπό τόν Πόντον καί τήν Ἀλεξανδρείαν διά νά ὑπερασπίζωνται καί νά ὑπηρετοῦν τούς μοναχούς.

Οἱ σημερινοί ὑπηρετοῦν τῆς Μονῆς εἶναι ἀπόγονοι αὐτῶν τῶν οἰκογενειῶν καί ἀποτελοῦν μίαν ἀπό τίς Ἀραβικές φυλές τῶν Βεδουίνων τοῦ Σινᾶ, τήν φυλὴν Γκεμπελία (= Ὀρεινοί). Ἐν τούτοις, θεωροῦν τούς ἑαυτούς των «Ρωμηούς» καί καυχῶνται διά τήν ὀνομασίαν αὐτήν, ἀναγνωρίζοντας τήν καταγωγὴν τους. Εἰς τήν Μονήν ἔχουν ἰδιαίτερα καθήκοντα καί δικαιώματα. Σήμερα εἶναι Μουσουλμάνοι, διατηροῦν ὅμως μερικά κατάλοιπα τῆς παλαιᾶς χριστιανικῆς πίστεώς των. Ἔτσι, ἑορτάζουν τόν προφήτην Μωϋσῆν εἰς τήν ἁγίαν Κορυφὴν καί τιμοῦν τόν προφήτην Ἀαρών, τόν ἅγιον Γεώργιον καί τήν ἁγίαν Αἰκατερίνην. Ἡ Μονή εἶναι ἀναπόσπαστον τμῆμα τῆς ζωῆς των. Εἶναι φιλειρηνικοί καί εὐγενεῖς, εὐθυμοί, ὀλιγαρκεῖς καί φιλόξενοι, παρά τήν πτωχείαν των. Θεωροῦν τήν Μονήν καί τόν Ἀρχιεπίσκοπον Σινᾶ ὡς τήν ἀνωτάτην διοικητικὴν καί δικαστικὴν ἀρχήν τῆς φυλῆς των καί εἶναι ἀφοσιωμένοι εἰς αὐτήν.

πηγή: «ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΙΝΑ» (Ἔκδοσις τῆς Ἱ. Μονῆς Σινᾶ, 1976)